

— Мама и татко искаме, доведете и тѣхъ, — рече Лилянка и заплака.

— Това е невъзможно, — рече Бимъ Бамъ Бумъ. — Тука не може да дохождатъ други хора, освенъ цвѣтята и такива малки момичета и момчета като васъ, които приличатъ сжщо на цвѣтя и които искатъ всичко да видятъ, всичко да узнаятъ. Тукъ има много играчки, чудни книжки съ хубави картинки. Книжките се отварятъ сами и сами разказватъ най-сладки приказки. Имаме и чудни златни люлки, които сами се люлѣятъ и въ тѣхъ се спи сладко-сладко.

— Мамка и татко! — повтаряше Лилянка, като плачеше. Следъ нея почна да плаче и Итко.

— Чудни деца, — говорѣше Бимъ Бамъ Бумъ, — повтарятъ едно и сжщо нѣщо. Та разберете най-сетне, че вие не можете да заминете сега, нито пъкъ тако ви и майка ви могатъ да дойдатъ тука.

(Продължава въ четвърта книжка).

Александъръ Спасовъ

БЪЛИЯТЪ ЗЯКЪ

Единъ старецъ казалъ на внука си:

— На ти, синко, тая жълтица. Цѣлъ животъ съмъ работилъ, да я спечеля. Иди купи съ нея нѣщо на баба си, да я зарадвашъ.

Взело момчето жълтицата и отишло при баба си. Въ това време тя търсѣла нѣщо по земята и се вайкала.

— Бабо, — извикалъ внукътъ, — на какво най-много се радвашъ?

— На нищо не се радвамъ, синко, ами на плачъ ми иде. Изгубихъ си иглата.

— Тѣй ли? Не плачи, бабо!

Изхвъркнало момчето като врабецъ изъ кжши и хукнало къмъ пазара.

— Ей, чичо, — извикало то на единъ търговецъ, — на ти тая жълтица, дай ми скоро една игла, баба да зарадвамъ!

— Хубаво ще я зарадвашъ! — помислилъ си търговецътъ. — Ами дано мине безъ тупаница! — и той далъ на дѣдовия внукъ игла и взелъ жълтицата.